

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem advokátní kanceláře PONCZA I ŠRÁMEK se sídlem Českobratrská 2, Ostrava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 18.12.2012 č.j. 7169/12-1301-804127, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I (dále jen

správce daně), kterými byla žalobci na základě výsledků daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období leden, únor, duben, květen, červen, září a listopad 2007.

Žalobce (obchodník s mobilními telefony, který podle správce daně neprokázal nárok na osvobození od DPH podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v příslušném znění – dále jen ZDPH) namítal:

- 1) Ve vztahu k odběrateli HANDEA AB (duben 2007), že s žalobcem jednal V. R., ten sdělil, že zboží bude dodáno litevské společnosti Baltpas. Žalobce vystavil faktury, ověřil, že Baltpas je plátcem DPH, cena byla uhrazena. Když byl žalobce seznámen s negativní odpovědí litevských daňových orgánů, dodal správci daně místopřísežné prohlášení V. R. o tom, že tento pochybil, zboží bylo ve skutečnosti dodáno švédské firmě HANDEA AB. Švédské orgány nenalezly u HANDEA AB žádné doklady o této transakci, ačkoli žalobce předložil potvrzené faktury na tuto firmu. Správce daně potvrdil pravost místopřísežného prohlášení, ale přesto měl dále pochybnosti. Podle žalobce leží důkazní břemeno na správci daně. Z odpovědi ze Švédska nevyplývá, zda účetnictví HANDEA AB bylo jinak vedeno řádně. Žalobci měla být zajištěna možnost klást otázky osobě vyslýchané ve Švédsku, alespoň písemně. Žalobce podpůrně navrhoval důkazy k tomu, že zboží bylo vyvezeno z ČR (čísla IMEI a 4 české svědky). Správce daně neprovedl důkaz čísla IMEI a svědky sice vyslechl, ale jejich výpovědi jsou podle správce údajně v rozporu s žalobcovými tvrzeními.
- 2) Ve vztahu k odběrateli V.R. – Expert Mobil VR (zbývající období), že doklady vystavené žalobcem byly na tohoto odběratele, správci daně proto nemohly vzniknout žádné pochybnosti. Pokud správce daně zakládal pochybnosti na účasti V. R. v jiných transakcích a na tom, že v R. účetnictví nebyly nalezeny žádné žalobcovy faktury, je to podle žalobce nedostatečné na vznik pochybností – odběratelovy chyby nelze přičítat žalobci. I zde dodal žalobce místopřísežné prohlášení V.R., správce daně však uvedl, že čestné prohlášení nelze obecně považovat za důkazní prostředek v daňovém řízení, s tím žalobce nesouhlasí a odkazuje na § 64 odst. 5 ZDPH. Také nebylo řádně zodpovězeno, jakým subjektem byly zadány do systému údaje, které vyplývají z přílohy odpovědi švédské daňové správy.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správcem daně byly činěny veškeré nezbytné kroky k prověření žalobcem uváděných skutečností. Sdělení dožádaného cizozemského orgánu lze považovat za sdělení v maximálně dostupném rozsahu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že daňová kontrola byla vedena v návaznosti na vytýkácí řízení k DPH za zdaňovací období březen 2007, kdy byly prověřovány dodávky zboží litevské firmě UAB Linpara a švédské HANDEA AB

s výsledkem, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného osvobození od DPH podle § 64 ZDPH. Pokud jde o duben 2007, žalobce uplatnil osvobození u zboží dodaného litevské společnosti UAB Baltpas, avšak šetření litevskými daňovými orgány u této firmy bylo negativní. Žalobce poté sdělil, že zboží – mobilní telefony – dodal v Bohumíně (ČR) V. R., odkud bylo odběratelem převezeno na území Švédska. Chybou odběratele bylo zboží fakturováno litevské firmě namísto švédské HANDEA AB. Žalobce předložil místopřísežné prohlášení V.R. o tom, že zboží bylo dodáno švédské firmě HANDEA AB, která byla registrována k DPH. Správce daně vyzval žalobce k předložení dokladů potvrzujících fyzické předání zboží, žalobce předložil opravené vydané faktury, přijaté faktury a část knihy jízd (kde však nebyla žádná jízda ve vztahu k těmto odběratelským fakturám). Z odpovědi švédské daňové správy vyplývá, že v účetnictví firmy HANDEA AB nebyly zjištěny žádné dokumenty dokládající dodání mobilních telefonů žalobcem. Pokud jde o zbylá období, tj. ve vztahu k odběrateli V.R. – Expert Mobil VR – vyplývá z odpovědi švédské daňové správy, že ani v jeho účetnictví nebyly nalezeny žádné relevantní doklady. Žalobce dodal místopřísežné prohlášení V. R. i ohledně těchto obchodních případů, navrhoval provést důkazy výslechem V. R., dále 4 českých svědků, technicky prověřit podle čísel IMEI, že se konkrétní mobilní telefony nenacházejí na území ČR, a provést opakované dožádání do Švédska (zda byla firmě Handea doměřena DPH, zda bylo či je vůči panu R. vedeno trestní či jiné řízení...). Správce daně sdělil žalobci, že považuje odpověď ze Švédska za kompletní a odkázal na Nařízení rady (ES), jímž se řídí výměna informací mezi členskými státy EU. Pokud je žalobce schopen zajistit účast pana R., je možno jej vyslechnout u správce daně. Technické prověření podle čísel mobilních telefonů správce daně odmítl provést s tím, že takový důkaz nemůže prokázat dodání zboží osobě registrované k DPH v jiném členském státě. Správce daně vyslechl žalobcem navržené svědky M. Š., S.G., R. H. a J. Š., avšak nikdo z nich neuvedl nic konkrétního o předmětných obchodních případech. Žalobci se nepodařilo zajistit účast pana R. v ČR jako svědka. Žalobce poté žádal o specifikaci příloh odpovědi ze Švédska s tím, že z nich vyplývá existence obchodních operací mezi žalobcem a V. R. Švédská správa odpověděla, že jde o online informace specifikované CZ dodavateli. Později také sdělila, že proti V. R. je vedeno trestní řízení v Litvě, příp. v Polsku v souvislosti s podvodem s DPH a pašováním.

Podle § 64 odst. 1 ZDPH, dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

Podle § 64 odst. 5 ZDPH, dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.

Krajský soud považuje za stěžejní rozhodnutí, které se zabývalo danou problematikou § 64 ZDPH, rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 4.4.2013 č.j. 1 Afs 104/2012-45. V něm NSS nastínil mechanismus dodání zboží uvnitř Evropské unie a promítnutí tohoto principu do vnitrostátního práva ČR (odst. 25 až 30 rozsudku), přičemž pro uplatnění nároku na osvobození od DPH v souladu

s § 64 ZDPH musí být kumulativně splněny tři podmínky: 1) zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, 2) zboží musí být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu, 3) přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Naplnění zmíněných podmínek je v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. (resp. § 31 odst. 9 ZSDP – poznámka soudu) povinná prokázat osoba povinná k dani (plátce).

Je třeba připomenout, že nejen daňové orgány, ale i soudy se již dříve zabývaly žalobcovým obchodním případem z března 2007, v němž také figuroval V. R. (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j.22 Af 25/2011-68 ze dne 9.4.2014, na něj navazující rozsudek NSS ze dne 14.8.2014 č.j.6 Afs 117/2014-49 a též usnesení Ústavního soudu ze dne 27.1.2015 sp.zn. IV.ÚS 3478/2014). Skutková i právní situace v nyní projednávaných věcech je takřka obdobná a soud nemá důvod odchytil se od závěrů přijatých ve svém dřívějším rozhodnutí. Soud zde pouze koriguje nepřilíš obratné vyjádření v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 15 týkající se místopřísežného prohlášení – jeho důkazní použitelnost je v tomto konkrétním případě dána přímo zákonem (§ 64 odst. 5 ZDPH). Sluší se však připomenout rozsudek NSS ze dne 30.7.2010 č.j. 8 Afs 14/2010-195 : *Písemné prohlášení kupujícího o přepravě zboží (§ 64 odst.5 ZDPH) je způsobilým důkazem jen za předpokladu, že odpovídá zjištěnému skutkovému stavu*. V daném případě byla prokázána existence firem Handea AB a V. R. – Expert Mobil VR, avšak nikoli to, že by od žalobce odebraly mobilní telefony. Pokud žalobce označil navržené důkazy (IMEI a čeští svědci) jen za podpůrné důkazy k tomu, že zboží bylo skutečně vyvezeno z České republiky, nikoli k tomu, kdo byl konkrétním odběratelem, pak je nutno zopakovat s žalovaným, že všechny podmínky § 64 ZDPH musí být splněny kumulativně, nestačí tedy prokázat jen skutečnost, že zboží opustilo území ČR. Pokud žalobce nadále trval na výslechu V. R. a opětovném dožádání do Švédska, soud zde připomíná odst. 54 z výše citovaného rozsudku NSS ze dne 4.4.2013 č.j. 1 Afs 104/2012-45, v němž NSS uvedl, že povinnost prokázat uskutečnění intrakomunitárního dodání zboží spočívá primárně na dodavateli zboží. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27.9.2007 sp.zn. C-184/05 s tím, že daňové orgány členského státu, v němž se začíná uskutečňovat odeslání nebo přeprava zboží v rámci jeho dodání uvnitř Společenství, nejsou povinny vyžádat si informace od orgánů členského státu určení uvedeného dodavatelem. Podle Soudního dvora, příslušná směrnice z roku 1977 a nařízení z roku 1992 o spolupráci v oblasti daní nebyly přijaty proto, aby zavedly systém výměny informací mezi daňovými orgány členských států, který by jim umožnil zjišťovat, zda dodání zboží osobou povinnou k dani, která není sama schopna poskytnout důkazy nutné k tomuto účelu, má charakter dodání uskutečněného uvnitř Společenství. Pokud jde o pochybnosti ohledně odběratele V. R., soud se plně ztotožňuje s žalovaným, když vychází jak ze závěrů dříve proběhlého vytykácího řízení ohledně obchodního případu z března 2007, tak ze skutečnosti, že v účetnictví V. R. nebyly nalezeny žádné relevantní doklady a jeho místopřísežné prohlášení tak zůstalo zcela osamoceno. Pokud jde o námitku, že nebylo řádně zodpovězeno, jakým subjektem byly zadány do systému údaje, které vyplývají z přílohy odpovědi švédské daňové správy, ani tu nepovažuje soud za důvodnou, když ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že se jednalo o informace specifikované CZ dodavateli (tj. nikoli švédskými odběrateli).

V souladu s judikaturou Soudního dvora i NSS se soud dále zabýval otázkou případné dobré víry žalobce, tedy, zda přijal všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována, aby zajistil, že jej příslušná operace nepovede k účasti na daňovém podvodu. Soudu je z jeho činnosti známo, že právě obchodování s mobilními telefony je často zneužíváno k daňovým podvodům. Žalobce podle obsahu spisu nevyvinul v průběhu těchto obchodů žádné úsilí naznačující jeho zodpovědné chování, jednal přinejmenším velmi lehkomyšlně. V průběhu řízení pak změnil skutkovou verzi případu z dubna 2007.

Shrnutο, soud se ztotožňuje s žalovaným v závěru, že žalobce neprokázal podmínky pro osvobození od DPH podle § 64 ZDPH, a proto považuje napadené rozhodnutí za správné a zákonné.

V souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. června 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu